

er kun Overmænd og Undermænd, og skal Disciplinen opretholdes, kan man ikke tillade en saadan Frihed i Undermænds Optræden som den, det ærede Medlem tænkte sig. Det hedder i § 124: „Den, som udfjelder sin Overmand eller paa anden ærefornærmende eller upassende Maade tiltaler eller omtaler ham“ — det synes jeg dog er saa stærke Udtryk, at man ikke behøver at frygte for, at en Dmtale udenfor Tjenesten skulde kunne blive betragtet som en Respektforseelse og blive straffet ved Krigsretten. Det gaar virkelig ikke an at skjelne saaledes mellem Tjenesten og det borgerlige Liv. Naar vi ikke ville se Krigsmagten synke ned til en ren Militz, saa maa Respektforholdet opretholdes ogsaa udenfor Tjenesten, og jeg veed ikke, om det ærede Medlem har tænkt sig Følgerne af at forandre Bestemmelserne i § 121 og bringe dem i nærmere Overensstemmelse med Bestemmelserne i den borgerlige Straffelov. § 121 lyder saaledes: „Over Noget Vold imod sin Overmand udenfor Tjenesten, og slyg Vold heller ikke slyg i Anledning af Tjenesten, skal han, hvis Forbrydelsen medfører Vemlæstelse eller nogen anden ikke mindre betydelig Skade, belægges med Strafarbejde, og hvis ikke nogen saa betydelig Skade slyg med Fængsel i anden Grad eller Statsfængsel eller Strafarbejde indtil 4 Aar“. Tror nu det ærede Medlem, at det gaar an i saadanne Forhold at lade sig nøie for Beslutningsmandens Vedkommende med de Straffebestemmelser, som ere indsatte i den borgerlige Straffelov? For mig staar det som en fuldstændig Umulighed. Det ærede Medlem citerede dernæst § 137 og sagde, at der dert var Bestemmelser, som gjorde, at ogsaa Overmænd kunde komme til at snuble lige overfor deres Undermænd; men det er netop Meningen at øve Retfærdighed til begge Sider og lige saavel at beskytte Undermanden mod Overmanden som omvendt, og naar Bestemmelsen er saa stærk, som den er i § 137, saa tror jeg ogsaa, at man maa indrømme, at Bestemmelserne i §§ 121 og 124 bør blive staaende, som de nu ere. Man kan tænke sig Forhold, hvor det vilde se aldeles latterligt ud, om disse Bestemmelser bleve bragte til Anvendelse, men jeg tror virkelig, at dette mere staar som

et Tankeexperiment, og jeg kan ikke indrømme, at det skal gaa upaatakt hen, at f. Ex. en Kapitain ved en Fodfolksbataillon tillader sig en drillende Optræden lige overfor en Ingenieurlieutenant; det hverken skal eller maa han gjøre, og gjør han det, skal han straffes. Det er min Mening, at man helt rolig kan lade denne § 137 blive staaende og i det Hele herolige sig med, at skulde der en enkelt Gang finde en uberettiget eller ubeføiet Paakaldelse Sted af denne Straffebestemmelse, saa vil det være en ren Undtagelse, og i ethvert Fald er det jo Krigsretten, som affiger Dommen, og den vil vide ikke alene at anvende den Straf, som Lovens foreskriver, men ogsaa at bedømme, hvorvidt den Forseelse, hvorover der ankes, i Virkeligheden er begaaet. Jeg skal for Die blikket ikke yttre Videre.

Wissen: De Bemærkninger, som jeg havde tænkt at gjøre ved det foreliggende Lovforslag, ere efter de Udtalelser, vi have hørt i Dag, for en Del blevne overflødige. Navnlig efter det interessante Indledningsforedrag, som vi hørte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. W. Nyholm), ere mine Bemærkninger blevne sonderrevne, og jeg skal kun fremhæve et Par enkelte Punkter. Det er jo selvfølgelig saa, at, naar der er Tale om en Straffelov for Krigsmagten, vil der være adskillige Punkter, hvor en almindelig borgerlig Maalestof ikke kan anvendes, og navnlig ikke, naar de paagældende Forseelser ske under Krigsforhold, thi det er da klart, at disse Forhold maa berettigte til Anvendelse af andre Straffe end dem, der anvendes i tilsvarende Forhold i det borgerlige Liv. Der er saaledes navnlig eet Punkt, som ogsaa er blevet fremhævet her i Dag, nemlig Anvendelse af Livsstraf. Jeg kan saa fuldstændig billige, hvad vi nu hørte af den høitærede Minister, at under Forhold som dem, der ere udtrykkelig betegnede i Loven, derved at Livsstraffen er knyttet til Omstændighederne i Krigstid, er denne Straf fuldstændig paa sin Plads, og overfor det ærede Medlems for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Nimestad) Ytringer kan jeg kun beklage — og jeg tror, at vort Folk har havt Anledning til at beklage det — at